

Kitap: Milli Çözüm
Yıl: 2007
Sayfalar: 752
isbn: 9944183086

Konu Açıklaması

ÖNSÖZ

YAZARIN AYARINI VE AMACINI OKUMAK

Kur'an'ın:

“Ey İman edenler!

(Harama ve haksızlığa alışkın olan; mesuliyet ve hizmetlerinde gevşek ve şaşkın davranan, makam ve menfaat için riyakârlığa ve sahtekârlığa yatkın bulunan, marazlı ve münafık kesimlere yakın duran) bir fasık, eğer size (kitap, televizyon, gazete, dergi, sohbet veya seminer yoluyla) bir haber (gündeme) getirirse, onu etraflıca araştırın” [\[1\]](#) emri,

“Tahkik ve tahlil etmeden hiçbir yayına, yazılana ve konuşulana, hemen itibar ve ittiba edilmemesi” gerektiğini ortaya koymaktadır.

Ayet ve hadisle konuşulsa, hayırlı ve yararlı şeyler konu yapılırsa, değerli ve deneyimli sanılan birinin ağzından ve kaleminden de çıksa:

“Bu gerçekler, hangi mantık ve maksatla söylenmiş ve ne gibi bir hedef gözetilmiştir?” sorusunun cevabı mutlaka aranmalıdır...

“Ben derim ki: **Kim söylemiş? Kime söylemiş? Ne (şartlar) içinde söylemiş? Ne için (hangi niyetle) söylemiş?”**

sorularının cevabına dikkat etmek te lazımdır, hatta elzemdir”

[\[2\]](#)

Çünkü insanda, bir şey konuşup yazarken veya bir iş yaparken;

“Müdebbiri galib (Bir konuda öyle hareket ve hazırlık yapmaya sevk eden düşünce):

□ **Ya akıl** (ve feraset) **veya basardır** (zahiri gördükleridir)

□ **Ya efkâr** (araştırılıp olgunlaşmış doğru fikirler)**dir veya hissiyattır** (nefsi ve hamasi duygulardır)

□ **Ya haktır** (Allah rızası ve ahiret hazırlığıdır) **veya Kuvvettir** (Güçlü görüp korktuğunun veya menfaat umduğunun hesabına konuşmaktadır)

□ **Ya hikmet** (ve hakikat adına davranmakta) **veya hükümettir** (iktidara yaranmaya

çalışmaktadır)

□ (Bu tavır ve yazıları) **Ya Müyülatı kalbiyedir** (Kalbi ve ruhi meyil ve muhabbetlerin neticesidir) **veya Temayülatı akliyedir** (Akli ve ilmi eğitim ve eğilimlerin eseridir)

□ **Ya heva'dır** (Nefsi ve dünyevi arzuların ifadesidir) **veya hüda'dır** (Kur'ani bir hidayet ve işaretir) [\[3\]](#)

Zira: “Bir Müslim'in her bir sıfatı (ve icraatı) İslamiyet'ten neş'et etmek lazım gelmez. [\[4\]](#)

Yani “Filan kişi Müslüman ve muttaki bir şahsiyet bilinir. Öyle ise her sözü ve davranışı İslami'dir, güzeldir” diye düşünmek yersizdir ve geçersizdir.

Çünkü hiçbir insan: Nefsinden, hislerinden ve dünyevi heveslerinden tamamen kurtulmuş ve her hali Allah tarafından korunmuş değildir. Herkesin imtihanı ömür boyu devam etmektedir. Peygamberler ve Hz. Mehdi gibi çok özel bir inayet, hidayet ve istikamet üzere bulunacağı bildirilen şahsiyetler dışında, her birimizin, ayağının kayması, davasından kopması hatta İslam'dan cayması imkân dâhilindedir.

Ve hele, sevdiğini övmekte, nefret ettiğini ise yermekte aşırı gitmek maalesef pek kurtulamadığımız bir hastalık ve haslettir. Oysa Bediüzzaman'ın ifadesiyle:

“Mübalağa (bir konuyu abartma) ihtilalcidir. Şöyle ki: lezzet aldığı şeye aşırı meyletmek, vasfettiği şeyleri yuvarlak laflarla büyütmek, naklettiği şeyleri ise mübalağa ile şişirmek ve hayal ile hakikati karıştırıp gerçekleri gölgelemek; maalesef insanlığın kötü bir âdetidir” [\[5\]](#)

Hâlbuki “Bu çeşit mübalağa, kudrete aykırı ve takdire iftiradır. Çünkü “Daire-i imkândan ve mevcut olandan daha güzeli ve mükemmeli, mümkün değildir”

Velhasıl, bir yazıyı, bir kitabı:

Yazan Kimdir?

Bir yazarın kariyeri kadar karakteri, şöhreti kadar ilişkileri, şeytani veya Rahmani cephenin onunla ilgili kanaatleri de oldukça önemlidir.

Neyi hedeflemektedir?

Yaldızlı kelimeler ve heyecanlı cümleler arkasında hangi mesajı vermek istemektedir. Beyinlere ne türlü bir fikri masaj yapma niyetindedir.

Kimler adına hareket etmektedir?

İslah ve irşat derdinde midir; yoksa istismar ve suistimal peşinde midir? Okurlarını, İslami gayret ve insani mesuliyetle diriltmek mi, yoksa cihat ve hayat ruhunu körletip dejenere etmek ve Siyonist patronlara ve partilere devşirmek mi niyetindedir?

Evet, sözlerin içindeki “öz”leri, yazıların gerisindeki “yüz”leri sezip seçmek gerekir...

Kitapların kâtipleri kadar, keyfiyet ve zihniyetlerini... Konuşmaların hatipleri kadar, bunların asıl heveslerini ve hedeflerini de anlamaya gayret etmelidir...

“Çünkü söz ve yazı, sahibinin aynasıdır. Dil, kalbin tercümanıdır. Beyanı lisan, aynıyla insandır!” denmiştir...

Yani bir yazarın kalbini keşfetmeden, kaleminden dökülenleri tahlil etmek mümkün değildir.

Aristo ve Farabiye göre:

“Her önerme (her türlü görüş, kanaat, yorum ve teklif), mutlaka, bir şeye iman etmeye ve başka bir şeyi de inkâr etmeye yöneliktir” [6]

Öyle ise sormanız gerekir: Bu yazı veya kitap; bizleri neye-kime inanıp önem ve öncelik vermeğe yöneltmektedir?..

Ve yine, neleri-kimleri gereksiz gösterme ve vazgeçirme niyetindedir?..

İbn-i Sina ise “Yazılan ve konuşulan “lafız”ların, hangi mantığın meyvesi ve hangi mana ve maksadın çekirdeği olduğunu düşünüp değerlendirmek gerektiğini” söylemektedir. [7]

“Tağut’a (canlı ve cansız putlara ve batıl inançlara) kulluktan ictinap eden, Allah’a içtenlikle yönelen ve (mutlulukla) müjdelenen kullar şunlardır:

“Ki onlar (her konuda yazılan ve konuşulan) sözü dinleyip duyar, (ama bunlardan Kur’ana ve vicdana en yakın bulduğuna) uyarlar... [8] Ayetleri duyduklarımızı ve okuduklarımızı Kur’an ve vicdan süzgecinden geçirmemiz gerektiğine işaret etmektedir.

“Allah’a çağırın, Salih amelde bulunan ve kesinlikle ben müminlerdenim (iman ve İslam cephesindeyim) diye (açıklayandan) daha güzel sözlü kimdir?” [9] Ayeti de, İslam’ın safında ve mazlumların yanında ve tabi Batılı barbarların karşısında olduğunu açıklamayan kimselerin; söz ve yazılarına itibar ve itimat edilmemesi yolunda dolaylı bir ikaz içermektedir. Çünkü ayette (Ben Müslüman’ım) demenin yetmeyeceği; mutlaka “İnneniy minel müslimiyn=Ben Müslümanlardan(taraf)ım” demek gerektiği emredilmiştir.

Bu konuda Sadettin Acar'ın Milli Gazete'deki şu nefis yazısı da, dikkate değerdir:

Yazarı tanımak, yazının şifresini çözmek...

1-Yazmak, insanların tasalarını (ve tasarılarını) paylaşımına açmasıdır bir yönüyle. Bu demektir ki; sadece bir meselesi olanlar yazar/ yazabilir... Bir tasası, bir davası olmayanın, bunu paylaşımına açmak gibi bir çabası da olamaz doğal olarak. Yazının ciddiye alınabilirliği, bu tasanın değeri ile çok yakından ilgilidir. Tasamız ne kadar büyük ve onun çerçevesi ne kadar genişse, yazdığımız yazının ilgi alanı da o kadar geniş olacaktır. Dolayısıyla her yazı, yazarın ufkunun ipuçlarını gizler içinde. Ve yazarının gerçek dünyasının sınırlarını da gösterir bize her kelime...

2-Hiçbir yazı, yazarının kimliğinden bağımsız düşünülemez. Mesela imzasız yazı, ne kadar bizi baştan çıkarırsa çıkarsın, yine de ona karşı ihtiyatlı bir tavır takınırız. Çünkü biz, yazılanı yazarla birlikte düşünmek ve ikisini bir çerçeve içinde değerlendirmek isteriz çoğu zaman. Ve çünkü sadece yazılana bakarak değerlendirmiyoruz bir metni, yazının dışında kalan birçok şeyi de hesaba katarız onu anlama uğraşı verirken. Çünkü çok zaman yazar, yazarak rahatlamayı amaçlamıştır. Yani yazısını, kendi için yazmıştır her şeyden önce. O yazının oluşması anına kadar, içinde biriktirdiği her neyse, işte o şeyi dışarıya atmıştır, yazarak. İşte bundan dolayı yazarı tanımak, yazının şifresini çözmekte bize yardımcı olacaktır. Evet, her yazı, yazarı tarafından kodlanmış ve anahtarı sadece yazarında bulunan bir şifredir. Yani bir yönüyle de yazmak, bir itiraftır aynı zamanda, yazarın yaşantısına dair bir ipucudur. Ve her yazı; özel bir denemenin, bir tecrübenin ürünüdür.

3-Yazının insan hayatında neye tekabül ettiğini düşünün, sonuç olarak sahici bir karşılığının olmadığını göreceksiniz. Yani yazmak, boşluğa seslenmek gibi bir şeydir. Yazmayı anlamlı hale getirecek olan tek şey, yazının paralelindeki yaşamaktır. Yani yazıyı anlamlı ve ciddiye alınabilir kılan (yazarın yazdıklarıyla hemhal olması, eylemleriyle söylemlerinin uyuşmasıdır.) Hayatta kendisine bir uygulama alanı bulamayacak olan bir yazı, bir nostaljiden, bir ütopyadan öteye anlam ifade etmez...

4-Öte yandan yazar, ipin bir ucunda bulunan ve ipin diğer ucundakilerle diyalog kurmak isteyen kişidir son tahlilde. İpin diğer ucunda devamlı birileri var mı peki? Olsun ya da olmasın, ama yazar birilerinin var olduğunu farz ederek mesajını yollar. Bununla birlikte ipin diğer ucundakiler,

biz buradayız diye bir tepki verdiklerinde, bu, yazara bir güç verir ve boşluğa seslenmediği noktasında, onu ikna eder. Yazar, yalnız olmadığını hisseder bir anda. Kendisine bir ortak bulmuştur: Kâr ya da suç ortağı...

5-Yazının gücüne inanmak; buna evet, ama yazının söz gibi sorumluluk getirdiğine de inanmak durumundayız. Nasıl ki söylediklerimizden sorumlu isek, aynı derecede, belki daha fazla, yazdıklarımızdan da sorumluyuz. Yani, yazının göz ardı edilemez bir gücü var, bu doğru, ama küçümsenemez bir sorumluluğu ve yükümlülüğü de var. Dolayısıyla, söz gibi yazı da, ya lehimize ya aleyhimize kullanılabilir.

6-Peki, yazar objektif davranabilir mi? Bu soruya olumlu cevap veremeyeceğim. Çünkü her şeyden önce yazılması gereken onca konu dururken, paylaşılması mümkün olan onca mesele arasında yazarın “bir konuyu seçme”si bile, bu objektifliğin önündeki bir engeldir. Yani yazılması gerekenler diye bir liste oluşturmak, sonra da bu listeden herhangi bir konuyu seçmek, tamamen sübjektif bir tavidir. Buradan başlayarak, yazarın yazdığı konuda şunu değil de bunu tercih etmiş olmasına kadar bir sürü kişisel tasarrufta bulunması, yazarın objektif olmasını engeller. Bunun için de, hiçbir yazının objektif olamayacağını düşünüyorum. Bir meselede, bir insana tercih hakkı bırakılmışsa ve kişi o meselede bir tercihte bulunuyorsa, orada objektiviteden söz edilemez kanaatini taşıyorum” tespit ve tahlilleri hikmet ve gerçekleri yansıtmaktadır.

Aydınların Arsızlığı

Kendi kirli düşüncelerine âşık ve hain çevrelere kiralık yazarların... Karanlık kafalı ve aydın yaftalı adamların... İlim ehliyeti ve bilim haysiyeti bulunmayan, etiketli profpların; çağdaş Firavunlara ve Karunlara “bel’am”lık yapan yazıları, yorumları, kitapları ve konferansları dikkatle incelendiğinde; bunların hangi merkezlerin “kitap yüklü merkezleri [\[10\]](#) olduklarını anlamak hiç te zor değildir.

İster liberal milliyetçi sağcı geçinsin, ister layt veya radikal İslamcı bilinsin, isterse solcu sosyalist ulusalcı rolü üstlensinler; son tahlilde hepsinin de şu iki noktada birleştikleri görülecektir:

1-Evrensellik hevesiyle Milli egemenliğimizi kısmen veya tamamen devretmeye, küreselleşme bahanesiyle Siyonist sermayeye köleleşmeye hazır ve işte bu yüzden AB'ye, ABD'ye ve İsrail'e taraf ve razıdırlar.

2-Fırsat buldukça açığa vurmaktan ve korkularını kusmaktan geri durmadıkları gibi; hepsi de Kuvayı Milliye dirilişine, Milli Görüş'e ve özellikle Erbakan gerçeğine şiddetle karşıdılar.

Hatırlayacaksınız; Boğaziçi Üniversitesi 25 Mayıs'ta başlayıp 3 gün sürecek olan, 1915 Ermeni olaylarına ve tehcire ilişkin Türkiye'nin tezlerini sorgulayan tarihçi, sosyolog ve gazetecilerin katılacağı bir konferans düzenlemişti. Ama baskılar üzerine vazgeçilmişti.

Adını da "Osmanlı Ermenileri: Bilimsel Sorumluluk ve Demokrasi Sorunları" koymuşlardı

Konferansın düzenleyicileri olarak da Bilgi Üniversitesi'nden Prof. Dr. Murat Belge, Sabancı Üniversitesi'nden Prof. Dr. Halil Berktaş ve Boğaziçi Üniversitesi'nden Prof. Dr. Selim Deringil gözüküyordu.

Yer seçimi bile enteresandı. Çünkü Boğaziçi Üniversitesi'nin mirasını devraldığı Robert Kolej 1863 yılında Bebek sırtlarında küçük bir binada faaliyete geçmiş ve Amerika Birleşik Devletleri sınırları dışında kurulan ilk Amerikan yükseköğretim kurumu olmuştur. 1971'de Türkiye Cumhuriyeti hükümeti tarafından devralınan ve Robert Kolej kampüsünde kurulan Boğaziçi Üniversitesi Robert Koleji'nin eğitim öğretim geleneklerinin varisi olmuştur.

Robert Kolej'in kurucuları ise Dr. Cyrus Hamlin ve New York'lu Mr. Cristopher Rheinlander Robert'tir.

Dr. Cyrus Hamlin düşüncelerini şöyle açıklamaktadır:

"Fatih; bu şehri bu tepelerinden fethetmiş, ben bu milletin kültürünü yine bu tepelerden fethedeceğim!"

Konferansı düzenleyenlerden Berktaş, resmi görüşü savunanlardan kimseyi çağırmadıklarını

açıkça dile getiriyordu.

Eğer Türkiye’de düzenlenen bir konferansta Türkiye’nin tezlerine yer yoksa bunun anlamı gayet açıktır ki; bu da Ermeni iddialarına yol açmak ve bilimsellik adı altında “asılsız soykırım iddialarını” meşrulaştırmaktır!

Konferansın davet metnindeki şu satırlara bakın:

“Konferans düzenleyicileri, bu yeni oluşumun ortak paydasını vicdani bir sorumluluğun ortak paydası olarak ifade ediyorlar. Bu, yalnızca bilimsel gerçeklik açısından ve dünya vatandaşlığı nezdinde bir sorumluluk değil, ülkemize, toplumumuza, demokrasimize karşı da bir sorumluluktur.”

Sorumsuzluğun daniskası ve bilimsellik arkasından hurafe pazarlamanın en dik alasıdır bu satırlar.

Vicdani sorumlulukmuş! Dünya vatandaşlığıymış!

Bu ülkenin vatandaşlığı rahatsız mı etti sizi!

Kimsiniz siz Allah aşkına!

Oklarınızı kendi ülkenize, kendi milletinize, kendi tarihinize nasıl çeviriyorsunuz?

Avrupa’ya şirin görünmek ve yabancılardan elde ettiğiniz “rant”ların kaybetmemek uğruna Türk karşıtı, İslam karşıtı görünmeyi hangi insani ve bilimsel etik anlayışıyla bağdaştırıyorsunuz?

Cesaretiniz Varsa!

1877 Rus savaşıdan sonra Birinci Dünya Savaşının sonuna kadar binlerce Türk Balkanlar'da "muhacir" olarak yerlerinden edildi. Yani "tehcire" tabi tutuldu.

Hatta binlercesi katledildi.

Asıl soykırıma Türkler maruz kaldı

1912 Balkan Harbinden önce Avrupa'da ki Türk nüfusu Anadolu'dan daha fazlaydı.

Vicdanlarınız çok hassassa hadi gidin bu insanlar için bir konferans düzenleyin!

"Bu Türkleri ilgilendiriyor" diyorsanız biz sizlere tüyo verelim.

Balkan Harbinden önce—madem Türkleri es geçiyoruz—Selanik'te çokça Yahudi vatandaşımız vardı. Selanik sonra birden Yunan kenti oldu.

Sizler dünya vatandaşısınız öyle mi? O zaman çok cesaretiniz varsa hadi gidin Atina'da bu Yahudi'lerin akıbetiyle ilgili bir konferans düzenleyin!

Beğenmediniz mi?

1980'lerde Sabra ve Şatilla kamplarında çoluk çocuk demeden binlerce Filistinli katledilmişti.

Hadi gidin Kudüs'e o zaman! Orada Filistin halkıyla bir dayanışma toplantısı düzenleyin!

Dahası var! Bakın Bağdat orada! Her gün yüzlerce masum insan ölüyor!

Ne susuyorsunuz? Onlar Ermeni değil öyle mi?

O zaman gidin Karadağ'a! Ermenistan'ın işgal ettiği topraklardan göç etmek zorunda kalan bir milyondan fazla insanın ne halde yaşadığını bir görün!

Erzurum yaylalarında eski 40 derecede Ruslara karşı savaşıırken bir yandan da "kandırılmış tebaalarımızın" arkadan sıkacağı kurşunları hesaba katmak zorunda kalan o insanlar; sizler boğazın mavi sularına bakıp viskilerinizi yudumlarken kendilerini "katil" ilan edesiniz diye bu vatani miras bırakmadılar!

Sizler gibi; dünya gerçeklerinden kopmuş maceraperestlerin elinde Sarıkamış dağlarında donarak ölen 80 bin asker, yazlık elbiseleriyle nerdeyse her türlü lojistik destekten yoksun aç ve bilaç olarak yollara düşerken bir kez olsun bile kendi milletini sırt çevirmeyi ve düşmanlarının ekmeğine yağ sürmeyi düşünmediler.

Üstelik o zaman; dağa çıkmış bulunan Ermeni Komitacıların geride bıraktığı çoluk çocuğunu bile sizin o beğenmediğiniz Osmanlı ve Müslüman Türkler bakıyordu. Bu çocukların pek çoğu gördükleri sevgi ve şefkat dolayısıyla savaş sonrasında; kendilerine bakan ailelerden ayrılmak istemeyeceklerdi.

Orta Doğu'da Kürt kartıyla oynayanların "Ermeni" kartıyla da Kafkaslar'da oynadığını bile anlayamayacak kadar basiretiniz bağlanmış.

"Kürt" kartı nasıl bir "rant" kapısı haline getirildiyse Ermeni Diaspora'sının bu işi bir rant kapısı haline getirdiğini de bilmiyorsunuz.

Onların arkasında bulunan asıl güçler de sizin elinize bir “BUMERANG” tutuşturuyor.

Sizler de oyuncak bulmuş gibi seviniyor ve hemen taşeronluğa soyunuyorsunuz.

Kendi kendinizi vuracağınızın bile farkında değilsiniz.

Sen de mi?

Ya Hasan Cemal'e ne demeli?

Çünkü dedesi İttihat ve Terakki'nin en önemli üç liderinden biri olan Cemal Paşa'dır.

Cemal Paşa'nın İngiliz General Allenby karşısında peş peşe yenilgilerle bir İmparatorluğun Süveyş Kanalı'nda boğulup gitmesine nasıl yol açtığını Hasan Cemal'in bizlerden daha iyi bilmesi gerekir.

Ayrıca Cemal Paşa'nın Tiflis'te ve kader arkadaşı Talat Paşa'nın Berlin'de kimler tarafından öldürüldüğünü de unutmuş gibidir!

Süveyş'in sularına gömdüğümüz İmparatorluğumuz gibi Türkiye'yi Boğaziçi'nin sularına gömmek isteyenleri bu milletin asla müsaade etmeyeceğini herkesin bilmesini isteriz.

Problemin Kendisi!

□□ Karşılaştığımız bu ayın tipi, ülkenin sorunlarının çözümüne hiç katkıda bulunmazken aynı zamanda çözümün önünde ki en büyük engel olarak durmaktadır.

Bunlar; İsviçre’de Zürih Yerel Mahkemesi Türk Tarih Kurumu Başkanı Yusuf Halaçoğlu için Ermeni Soykırım iddialarını reddettiği için tutuklama kararı alırken ağızlarını bile açmazlarken; aslında Konferans’ta şeref misafiri olarak yer alması gereken Halaçoğlu’nu davet etme nezaketinde bile bulunmamışlardır.

Ama unutmasınlar ki sular ısınıyor.

Zerre kadar bir menfaat için vatanına, milletine, tarihine ve dinine düşman olanlar bundan böyle Türkiye’nin milli varlığının ve hedeflerinin önünde duramayacaklardır.

O nedenle herkes ayağını denk alsın!

Biz bazılarının sandığı gibi, şahsi kırgınlık ve kızgınlık duygusuyla hareket etmiyoruz. Milli duyarlılığımızın; imani, insani ve vicdani sorumluluklarımızın gereğini yapıyor, AKP’yi ve arkasındaki “gaflet, dalalet ve hatta hıyanet” ehlini uyarıyoruz.

Demokratikleşme gerekçesiyle devletimizin ve dirliğimizin temelleri dinamitleniyor.

AB hevesiyle egemenliğimiz elden çıkıyor, geleceğimiz ve güvenliğimiz tehlikeye sokuluyor.

Kuzey Irak’ta, Kıbrıs’ta, Balkanlar’da ve Kafkas’larda kırmızı çizgilerimiz tepeleniyor, devlet haysiyetimiz ve hassasiyetimiz törpüleniyor.

Küreselleşme teraneleriyle emperyalist emellere ve Siyonist sömürü sermayesinin dünya hakimiyetine hizmet ediliyor.

Bağımsızlık ve becamızın sigortası olan ordumuz güdükleştirilmek ve NATO'nun bölge karakolu haline getirilmek isteniyor.

Ekonomi iflas ediyor, stratejik yatırımlar, fabrikalar ve vatan toprakları yabancılara satılıyor, azınlıklar azdırılıyor, manevi-ailevi dengeler hızla yozlaşıyor, Yüce Dinimiz ve Milli dinamiklerimiz laytlaştırılıp laçkalaştırılıyor.

Hatta AKP'nin, mağdur ve mazlum rolü oynayarak yaklaşan genel seçimlerde oy toplamak üzere, ordu tarafından bir muhtıraya uğramak için, kasıtlı ve hesaplı bir gerginlik ortamı yaratmaya çalıştığı gözleniyor. 3 Kasım 2002 seçimlerini de aynı mağdur senaryolarıyla kazandıkları zaten biliniyor. Ama siyasi iktidar ve ihtiras uğruna hükümetini de, ülkesini de felakete sürüklüyor.

Cumhurbaşkanı Sezer'in CHP liderinin ve bazı muhalefetin de, "Laikliğe sahip çıkma ve irticaya engel olma" bahanesiyle ve dindar halkımızı üzüp ürküterek AKP'nin kucağına iten söylemleriyle de, sanki danışıklı dövüş içinde, iktidarın bu sinsî planlarına dolaylı destek sağladıkları sırtıyor.

Atatürk'ün Bursa Nutku'nda söylediği:

"Türk genci, devrimlerin ve Cumhuriyetin sahibi ve bekçisidir. Bunların lüzumuna, doğruluğuna herkesten çok inanmıştır; devleti ve devrimleri benimsemiştir.

Bunları zayıf düşürecek (veya amacından saptırıp suistimal ve istismar edecek) en küçük veya en büyük bir kıpırtı ve bir hareket duydu mu, "bu memleketin polisi vardır, jandarması vardır, ordusu vardır, adliyesi vardır (bana ne)" demeyecektir. Hemen müdahale edecektir. Elle, taşla, sopa ve silahla, nesi varsa onunla, kendi eserini korumaya girişecektir.

Polis gelecektir; asıl suçluları bırakıp, suçlu diye yakalayacaktır. Genç, "polis henüz, devrimin ve cumhuriyetin değildir (bu şuur ve sorumluluğa erişmemiştir) diye

düşünecek, fakat asla yılmayacak ve yalvarmayacaktır. Belki Mahkeme onu (şuçlu görüp) mahkum edecektir. Yine düşünecek : “Demek adliyeyi de ıslah etmek, Cumhuriyete göre düzenlemek gerekmektedir!” Hatta onu hapse atacaktlar. Kanun yolundan itirazlarını yapmakla beraber; bana, başbakana, Meclise (ve diğer makamlara) telgraflar (dilekçeler) yağdırıp: “haksız ve suçsuz olduğu için tahliyesine çalışılmasını ve kayrılmasını” istemeyecektir..

Diyecek ki, “Ben inancımın ve kanaatimin icabını yaptım. Müdahalemde ve hareketimde haklıyım. Eğer buraya haksız olarak getirilmişsem bu haksızlığı meydana getiren sebep ve amilleri düzeltmek de benim vazifemdir!”

İşte benim anladığım (ve arzuladığım) Türk genci ve Türk gençliği böyledir!” sözlerinde ve gençliğe hitabesinde ikaz ve işaret ettiği tarihi sorumluluklar, artık zorunluluk haline gelmiştir.

[1] Hucurat: 6

[2] Bediüzzaman / Muhakemet. 2. Makale. Unsuru Belagat 12. mesele. Hatimesi

[3] Bak: Muhakemat. 1. Madde 8. Mukaddime

[4] Bak: Muhakemat. 1. Makale. 7. mukaddime, Hatime

[5] Muhakemat. 1Madde. 7. Mukaddime

[6] İbn-i Sina Mantığı M. Naci Bolay MEB. Yayınları. İST. 1994. Sh: 41

[7] A.g.e Sh:121

[8] Zümer: 17–18

[9] Fussilet: 33

[10] Cuma Suresi:5